

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobců: **a) Ing. L. K., b) Ing. M. K.**, oba zast. JUDr. Petrem Voříškem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Přístavní 321/14, Praha 7, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem Jungmannova 35/29, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2010, sp. zn. S-MHMP 554624/2010/OST/Pt, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2013, č. j. 11 A 7/2011 – 109,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2013, č. j. 11 A 7/2011 – 109, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1]. Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) včasnou kasační stížností napadají v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta žaloba stěžovatelů proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2010, sp. zn. S-MHMP 554624/2010/OST/Pt (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítnul odvolání stěžovatelů proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 15, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 10. 5. 2010, č. j. 50015/2009/OV/JKo, 02008/2010/OV/JKo, 15439/2010/OV/JKo, jímž stavební úřad dle ustanovení § 123 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), zamítl žádost stěžovatelů o povolení k předčasnému užívání stavby.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2]. Stěžovatelé podali dne 19. 10. 2009 ke stavebnímu úřadu žádost o pokračování v kolaudačním řízení a vydání kolaudačního rozhodnutí. Pro případ, že by stavební úřad nevyhověl této žádosti, požádali také o vydání souhlasu s předčasným užíváním^{1/2} stavby rodinného domu, nepodsklepeného s vestavěnou garáží o jedné bytové jednotce, který je dvoupodlažní (obytné podkroví), žumpy, veřejné části vodovodní přípojky, včetně domovních částí přípojek vody, plynu, elektro a splaškové kanalizace do žumpy, včetně připojení vjezdem na přílehlou komunikaci (dále jen „stavba“) na pozemku č. parc. 462/9 k. ú. Dubeč, při ul. Stinkovská (pozemek č. parc. 462/4 k. ú. Dubeč), Praha 10, Dubeč, před jejím úplným dokončením. Stavební úřad vydal dne 10. 5. 2010 rozhodnutí, jímž shledal, že důvod, pro nějž bylo kolaudační řízení v uvedené věci přerušeno, doposud neodpadl. Rozhodoval proto dále o žádosti o povolení k předčasnému užívání stavby. Tuto žádost stavební úřad zamítl s odkazem na ustanovení § 123 odst. 1 stavebního zákona s tím, že stavba je již dokončena a zákon pro vydání povolení k předčasnému užívání stavby vyžaduje, aby se jednalo o stavbu před jejím úplným dokončením. V odůvodnění stavební úřad dále uvedl, že vzhledem k chybějícímu kolaudačnímu rozhodnutí nebo rozhodnutí o předčasném užívání stavby komunikace, která je zapotřebí k užívání stavby rodinného domu, není prokázáno, že komunikace nebude ohrožovat bezpečnost a zdraví osob nebo zvířat anebo životní prostředí.

[3]. Stěžovatelé podali proti tomuto rozhodnutí včas odvolání, v němž namítali nedostatečné zdůvodnění toho, jakým způsobem by mohla být ohrožena bezpečnost a zdraví osob nebo zvířat anebo životní prostředí, neboť přístupová komunikace se běžně užívá. Stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím odkázal na neexistenci kolaudace přístupové komunikace, avšak stěžovatelé nejsou účastníky kolaudačního řízení o přístupové komunikaci a nemohou toto řízení nijak ovlivnit. Stěžovatelé dále namítali porušení základních zásad správního řízení s odkazem na dům č. p. 650 v k. ú. Dubeč (dále jen „dům č. p. 650“) nacházející se ve stejné lokalitě, který byl dokonce i zkolaudován za splnění mírnějších podmínek, než které museli splnit stěžovatelé. Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2010, sp.zn. S-MHMP 554624/2010/OST/Pt, žalovaný rozhodl, že podané odvolání zamítá a napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrzuje.

III. Řízení před městským soudem

[4]. Proti rozhodnutí žalovaného podali stěžovatelé dne 12. 1. 2011 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v níž namítali nedostatečné posouzení skutkového stavu, nesprávné právní hodnocení věci a nedostatečné vypořádání se s odvoláním stěžovatelů žalovaným správním orgánem. Stěžovatelé také shledali rozhodnutí žalovaného nepřehledným a nepřezkoumatelným, neboť se zde nacházejí pouze odkazy na právní úpravu a chybí konkrétní úvahy, na jejichž základě dospěl žalovaný ke svým závěrům. Již z toho důvodu stěžovatelé požadovali zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalobou byl napaden především vliv nezkolaudované přístupové komunikace na možnost udělení povolení k předčasnému užívání stavby a dále pojetí dokončenosti stavby tak, jak ji zhodnotil stavební úřad. Žalobou bylo dále namítáno porušení zásady legitimního očekávání, protože jiná stavba - dům č. p. 650 - byla při splnění méně náročných podmínek (přístup zajišťuje polní cesta) zkolaudována, zatímco ke stavbě stěžovatelů při splnění náročnějších kritérií nebylo vydáno ani povolení k předčasnému užívání stavby. Přístup ke stavbě stěžovatelů přitom zajišťuje nadstandardní zpevněná komunikace.

[5]. Městský soud rozsudkem ze dne 24. 11. 2011, č. j. 11 A 7/2011 – 58, žalobu stěžovatelů jako nedůvodnou zamítl. Tento rozsudek byl však rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 9 As 46/2012 – 36 (dále též „zrušující rozsudek NSS“), z důvodu

pokračování

nepřezkoumatelnosti zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. Novým rozsudkem napadeným v tomto kasačním řízení městský soud opět žalobu stěžovatelů jako nedůvodnou zamítl. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že v případě stěžovatelů nebyla splněna zákonná podmínka stavby před jejím úplným dokončením, neboť stavba stěžovatelů již byla dokončena a stěžovatelům předána v roce 2003. Podle městského soudu stěžovatelé ani netvrdili, že jejich stavba není dokončena. K žalobcem uplatněným námitkám měl městský soud za to, že správní orgány se již nemusely zabývat posuzováním ostatních okolností. Městský soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se legitimního očekávání v souvislosti se situací domu č. p. 650. Situace ohledně tohoto domu je poněkud odlišná, neboť přístup k němu zajišťuje polní cesta a tento dům tak není závislý na nepovolené komunikaci jako v případě stěžovatelů. Bližší okolnosti kolaudace domu č. p. 650 nebyly žalovanému známy, neboť tuto věc meritorně neřešil. Stěžovatelé neprokázali, že srovnávané případy vykazují zásadní totožnost a ani v odvolacím řízení neuplatnili v tomto ohledu dostatečně konkrétní námitku namítající porušení principu legitimního očekávání.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6]. Rozsudek městského soudu stěžovatelé napadli včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7]. Stěžovatelé namítají, že městský soud v rozporu se závěry zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu nedoplnil výklad pojmu nedokončená stavba a zabíral se pouze vysvětlením účelu předčasného užívání stavby, s nímž stěžovatelé nesouhlasí. Účelem předčasného užívání stavby dle stěžovatelů není zkouška stavby, naopak jeho účelem je umožnění užívání stavby v případě existence většinou formálního a funkci stavby nebránícího důvodu. Pro posouzení případu je klíčové zhodnocení otázky, zda stavba může ohrozit bezpečnost a zdraví osob či zvířat nebo životní prostředí anebo zda z důvodu nedostatečného zabezpečení přístupu a parkování vozů požární techniky a zdravotní služby nemohou být v daném případě podmínky pro vydání povolení splněny. Závěr soudu týkající se legitimního očekávání stěžovatelů je opět nepřezkoumatelný. Stěžovatelé nepolemizovali, že by přístupová cesta k již zkolaudovanému domu č. p. 650 nebyla zajištěna jinak než nezkolaudovanou komunikací, naopak na polní cestu, jakožto přístupovou komunikaci k uvedenému domu poukazovali. Cesta ke zkolaudovanému domu č. p. 650 je zajištěna pouhou polní cestou. Proto, pokud ke stavbě stěžovatelů vede nadstandardní zpevněná komunikace, musí i tato stavba splňovat potřebné parametry. Nejde sice o stejný druh rozhodnutí, ale stěžovatelé jsou toho názoru, že bylo-li stavebním úřadem vydáno při splnění méně náročných podmínek kolaudační rozhodnutí, pak lze legitimně předpokládat vydání povolení k předběžnému užívání stavby při splnění náročnějších kritérií.

[8]. Podle stěžovatelů je na rozdíl od názoru městského soudu potřeba pojem stavba před jejím úplným dokončením interpretovat extenzivně tak, že se jedná o stavbu, kterou není možno z nějakého důvodu řádně užívat. Hodnotit stavbu z hlediska její dokončenosti je nutno komplexně i z hlediska možnosti jejího využití bez vytržení z okolního prostředí, nejen z hlediska stádia její rozestavěnosti. Za nedokončenou stavbu, jejíž předčasné užívání může být ze strany stavebního úřadu povoleno, je tak třeba považovat rovněž stavbu fakticky dokončenou, o možnosti jejíhož užívání nebylo ze strany stavebního úřadu rozhodnuto z důvodu nedokončenosti či absence autorizace užívání stavby jiného stavebníka, na niž je příslušná stavba do určité míry závislá. Jiným postupem by došlo ke zvýhodňování stavebníků, kteří ještě stavbu nedokončili, oproti těm, kteří již veškeré práce na své stavbě provedli, ale z důvodů na nich nezávislých nemohou dosáhnout kolaudace. Takový výklad nelze v daném případě

připustit, neboť by odporoval základním zásadám výkonu veřejné správy a znamenal by vybočení ze zákonných mezí základních práv a svobod garantovaných ústavním pořádkem České republiky.

[9]. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelé zaměňují pojmy „užívání (kolaudace) stavby“ a „předčasné užívání stavby“. V daném případě se jedná o povolení předčasného užívání stavby. Žalovaný opět zdůrazňuje, že v projednávané věci se jedná o stavbu dokončenou již v roce 2003 a tvrzení ohledně využívání a vyhovujícího stavu přístupové komunikace jsou irelevantní, neboť se právě vede řízení o odstranění této stavby. Nelze dále srovnávat kolaudaci stavby č. p. 650 s povolením k předčasnému užívání stavby stěžovatelů, neboť zákonné podmínky pro oba způsoby užívání staveb jsou odlišné, a nejedná se tak o totožné případy. S ohledem na výše uvedené skutečnosti navrhl žalovaný, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[10]. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti opakované kasační stížnosti. V posuzované věci byl totiž městským soudem vydán původní rozsudek ze dne 24. 11. 2011, č. j. 11 A 7/2011 – 58, kterým byla žaloba stěžovatelů jako nedůvodná zamítnuta. Na základě kasační stížnosti stěžovatelů však Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí rozsudkem ze dne 28. 2. 2013, č. j. 9 As 46/2012 – 36, zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Městskému soudu bylo vytknuto, že se řádně nevypořádal s námitkou stěžovatelů týkající se namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného spočívající v tom, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou týkající legitimního očekávání stěžovatelů. Obdobně se městský soud nevypořádal s žalobní argumentací stěžovatelů týkající se interpretace pojmu „stavba před jejím úplným dokončením“, a otázky, proč jejich stavbu nelze považovat za nedokončenou. Uvedeným rozhodnutím zdejšího soudu byl shledán závěr městského soudu týkající se porušení zásady legitimního očekávání stěžovatelů též nepřezkoumatelným.

[11]. Městský soud posléze vydal v právě projednávané věci stěžovateli napadený rozsudek. Z ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. však vyplývá, že kasační stížnost proti rozhodnutím soudu vydaným znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je nepřipustná, ledaže je kasační stížností namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, dostupné na www.nssoud.cz) lze dovodit, že ze zákazu opakované kasační stížnosti existují výjimky. Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. tak nelze vztáhnout na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýkal nižšímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav či nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. V posuzované věci zdejší soud zrušil původní rozsudek městského soudu z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti a stěžovatelé namítají, že se městský soud neřídil zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost proto zdejší soud vyhodnotil jako přípustnou.

[12]. Podle obsahu kasační stížnosti jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[13]. Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení

pokračování

před soudem zmatečné, bylo zatíženou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám tedy Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Stěžovatelé sami v kasační stížnosti vznesli námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu. Zdejší soud se proto zabýval nejprve touto námitkou. Nelze se totiž zabývat meritorním posouzením věci, pokud napadený rozsudek v otázce jeho přezkoumatelnosti neobstojí, tj. pokud se soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami nebo se s nimi nevypořádal dostatečně. Nejvyšší správní soud posoudil napadený rozsudek z hlediska výše uvedených zákonných kritérií a dospěl k závěru, že je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[14]. Nejvyšší správní soud již ve zrušujícím rozsudku ze dne 28. 2. 2013, č. j. 9 As 46/2012 - 36, na který pro stručnost odkazuje, konstatoval, že obligatorní náležitostí každého rozsudku je dle § 54 odst. 2 s. ř. s. jeho náležité odůvodnění, neboť pouze patřičné odůvodnění poskytuje záruky, že nebylo rozhodováno v důsledku libovůle soudu. Rozhodnutí je nutno považovat za nepřezkoumatelné, není-li z něj zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěrů o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Nepřezkoumatelné je také rozhodnutí, v němž se soud opomněl vypořádat s některou z včasné uplatněných žalobních námitek (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 72/2010 - 60, ze dne 17. 1. 2008 č. j. 5 As 29/2007 - 64, ze dne 30. 11. 2007, č. j. 4 Ads 21/2007 - 77, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73).

[15]. Stěžovatelé v žalobě uvedli zcela konkrétní námitku, na jejímž základě interpretovali pojem "stavby před jejím dokončením" uvedený v ustanovení § 123 odst. 1 stavebního zákona. Uvedená interpretace se pro posuzovaný případ zcela zásadně lišila od výkladu provedeného správními orgány. Stěžovatelé uvedli, že jejich stavbu je třeba považovat za nedokončenou z toho důvodu, že její kolaudaci a řádnému užívání brání nezkolaudovaná přístupová komunikace jiného, od stěžovatelů odlišného, stavebníka. Tuto okolnost nemohou žádným způsobem ovlivnit.

[16]. Městský soud se však v rozporu se závazným pokynem Nejvyššího správního soudu uvedenou argumentací stěžovatelů a výkladem pojmu „stavba před jejím úplným dokončením“ nezabýval. Pouze uvedl, že stavba stěžovatelů již byla dokončena v roce 2003, a proto není možné její užívání na základě povolení k předčasnému užívání stavby dle § 123 odst. 1 stavebního zákona. Z tohoto konstatování však nelze zjistit, jakým způsobem městský soud posoudil tvrzení stěžovatelů, že pokud stavbu nelze kolaudovat a tím pádem ani užívat, nelze ji považovat za zcela dokončenou. Městský soud byl povinen konkrétně uvést, zda skutečnost, že přístup ke stavbě stěžovatelů zajišťuje pouze nezkolaudovaná přístupová komunikace, může mít vliv na posouzení dokončenosti či nedokončenosti této stavby ve smyslu ustanovení § 123 odst. 1 stavebního zákona, a své závěry řádně odůvodnit. V souvislosti s tímto posouzením se městský soud měl vypořádat se všemi uplatněnými námitkami stěžovatelů týkajícími se možnosti užívání jejich stavby. V odůvodnění rozhodnutí správního soudu musí být uvedeny úvahy, o které se opírá výrok rozhodnutí, ale též odpovědi na všechny řádně uplatněné žalobní námitky. Stěžovatelé se ve správním i soudním řízení opakovaně domáhají odpovědi na otázku, jakým způsobem se lze domoci užívání jejich stavby, jestliže z jejich strany byly vykonány již veškeré stavební činnosti, avšak kolaudační řízení je přerušeno z důvodu překážky, na kterou nemají vliv

a nebrání řádnému užívání stavby. Podle jejich názoru může být právě pro tuto situaci určen institut předčasného užívání stavby. Nejvyšší správní soud upozornil městský soud již v předchozím zrušovacím rozhodnutí, že je povinen poskytnout logické odpovědi na vznesené otázky, tj. zda lze považovat za dokončenou stavbu takovou, u které nejsou splněny podmínky pro její kolaudaci, a zda žalovaný správní orgán tuto otázku posoudil v souladu se zákonem a vyčerpávajícím způsobem své rozhodnutí odůvodnil. Městský soud však pouze konstatoval, že stavba stěžovatelů je dokončena bez dalšího rozboru této žalobou zpochybněné skutečnosti, čímž založil nepřekoumatelnost napadeného rozsudku.

[17]. Interpretaci institutu předčasného užívání stavby provedenou městským soudem v druhém odstavci na straně 8 napadeného rozsudku shledal Nejvyšší správní soud nesprávnou. Městský soud v tomto odstavci zprvu správně vyložil zákonné podmínky pro povolení předčasného užívání stavby. Nicméně dále se již zabýval výkladem smyslu a účelu prozatímního užívání stavby dle ustanovení § 84 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), které je ekvivalentem zkušebního provozu dle § 124 nynějšího stavebního zákona. Tento výklad však pro posuzovaný případ není relevantní, neboť stěžovatelé ve správním řízení požadovali vydání povolení k předčasnému užívání stavby na základě § 123 stavebního zákona a nikoliv rozhodnutí o zkušebním provozu, přičemž mezi těmito instituty je podstatný rozdíl.

[18]. Stěžovatelé dále žalobou namítali porušení zásady legitimního očekávání. Sousední dům č. p. 650 byl zkolaudován, ačkoliv k němu vede pouze polní cesta. Přístup ke stavbě stěžovatelů zajišťuje nadstandardní zpevněná komunikace, která není zkolaudována nikoliv kvůli funkčním vlastnostem, ale kvůli sporům ohledně vlastnického práva k marginální části pozemku, na kterém je umístěna. Přestože tato komunikace není zkolaudována (čímž zabraňuje kolaudaci stavby stěžovatelů), je zcela funkční a zakládá legitimní očekávání stěžovatelů, že mohou dosáhnout alespoň povolení k předčasnému užívání jejich stavby.

[19]. Městský soud v napadeném rozsudku podle zrušujícího rozsudku NSS na základě spisového materiálu zhodnotil, že k domu č. p. 650 vede pouze polní cesta a ke stavbě stěžovatelů pouze nezkolaudovaná přístupová komunikace. Dále uvedl, že stěžovatelé neprokázali zásadní totožnost mezi srovnávanými případy a jejich situací tudíž nelze hodnotit jako obdobnou. Tento závěr měl dle městského soudu vyplývat i z rozhodnutí žalovaného.

[20]. Nejvyšší správní soud nicméně v kontrastu se závěrem městského soudu konstatuje, že v rozhodnutí žalovaného městským soudem zmíněná úvaha žalovaného zcela absentuje, neboť je v něm pouze uvedeno: „*Okolnosti kolaudace domu č. p. 650 v k. ú. Dubeč nejsou odvolacímu správnímu orgánu známy a nejsou ani předmětem tohoto odvolacího řízení. Nicméně, odvolateli zmíněná zásada legitimního očekávání a nestranného (objektivního) rozhodování obsažená v ust. § 2 odst. 4 správního řádu by nepochybně měla být ze strany správního orgánu respektována.*“ Toto konstatování nelze považovat za pojmenování právně a skutkově relevantních odlišností, na základě kterých lze odůvodnit rozdílný přístup žalovaného ke kolaudaci domu č. p. 650 a stavby stěžovatelů, ty nejsou uvedeny ani v napadeném rozsudku. Městský soud nezodpověděl otázku vznesenou ve formě řádně uplatněné žalobní námitky, proč stěžovatelé v posuzovaném případě nemohli nabýt legitimního očekávání, že jim bude povoleno předčasné užívání stavby, k níž vede nadstandardní zpevněná komunikace, pokud k domu č. p. 650 vede pouze nezpevněná polní cesta a přesto byl na rozdíl od jejich domu zkolaudován, případně zda rozhodnutí žalovaného je v tomto směru překoumatelné. Žalovaný se dle stěžovatelů s výše uvedenou odvolací námitkou vztahující se k jejich legitimnímu očekávání, že předčasné užívání stavby stěžovatelů bude povoleno, nevypořádal. Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek i z tohoto důvodu nepřekoumatelným.

pokračování

VI. Závěr a náklady řízení

[21]. Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě znovu v souladu se svým rozsudkem ze dne 28. 2. 2013, č. j. 9 As 46/2012 – 36, dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Městský soud se nedostatečně vypořádal s žalobními námitkami stěžovatelů a své závěry řádně neodůvodnil. Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu ze dne 19. 4. 2013, č. j. 11 A 7/2011 – 109, podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[22]. V tomto dalším řízení se městský soud bude zabývat řádně a včas uplatněnými námitkami stěžovatelů. Vypořádá se tedy se stěžovateli zastávanou interpretací pojmu „stavba před jejím úplným dokončením“ ve smyslu § 123 odst. 1 stavebního zákona, své závěry aplikuje na projednávaný případ. V závislosti na tom uvede, na základě jakých skutečností a právních předpisů lze stavbu stěžovatelů považovat za dokončenou či za stavbu před jejím úplným dokončením. Městský soud se dále bude zabývat stěžovateli vznesenou žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a řádně odůvodní své závěry ohledně stěžovateli namítaného porušení zásady legitimního očekávání.

[23]. Dle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne v novém rozhodnutí městský soud též o nákladech kasačního řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu